

HOÀI NIỆM TUỔI THƠ - TỰ LÀM LỒNG ĐÈN MỪNG PHẬT ĐẢN



Tác giả: **Jinwon** ()

Viết dịch: **Thích Vân Phong**

Nguồn:

Tôi là một tu sĩ thuộc Tổng hội Sinh viên Phật tử Hàn Quốc. Khi tôi học năm thứ nhất ở trường trung học, tôi được mời tham dự một “đêm văn học nghệ thuật” và lần đầu tiên tôi biết đến đạo Phật.

Thời điểm đó, hầu hết các trường học ở nông thôn đều đi hành hương chiêm bái các ngôi **già**

lam cổ tự Phật giáo. Thời thơ ấu của tôi tại học đường 6 năm tiểu học và 3 năm trung học, suốt 9 năm, tất cả bọn học sinh chúng tôi đều đi bộ rất xa để đến viếng thăm các ngôi già lam cổ tự.

Tại chốn thiền môn, nhà sư nói với những kẻ ngây thơ một cái gì đó khó hiểu, đã 9 năm kể từ khi tôi nghe lời giải thích, nhưng tôi không nhớ vị sư nói cái gì. Có lẽ hiểu nhầm đó là diễn ảnh và lời giải thích của ngôi già lam cổ tự. Mặc dù vậy, những ký ức in đậm là sự xuất hiện xa lạ của một nhà sư với trang pháp phục “ca sa tràng sam”, mùi khói hương trầm quyện tỏa trộn lẫn với ánh liên hoa đăng lung linh huyền diệu. Ký ức về đạo Phật của tôi trắng xóa như ngọn đèn lồng đã phai màu.

Bước vào một trường cấp ba ở thành thị, tôi rất khó thích nghi với học đường, người bạn tôi mê sách rủ tôi đi dự “đêm văn hóa văn nghệ” (hội đó văn nghệ ngâm thơ và trưng bày phổ biến rất đẹp). Tôi nói, “bạn giỏi quá,” và đi theo tôi. Đó là “đêm văn hóa văn nghệ” do Tổng hội sinh viên Phật tử tổ chức. Tất nhiên, ngôi già lam cổ tự ở trung tâm thành phố sạch sẽ và tinh tế, khác hẳn với cảm giác về ngôi chùa miền quê nơi tôi hành hương chiêm bái.

Các nhà sư còn trẻ và không cảm thấy nhiều áp lực. Trên hết, nó tốt hơn bởi có nhiều học sinh nam. Đây là lần đầu tiên tôi biết rằng có nhiều sinh viên, học sinh kính tin Phật pháp. Sau đó, tôi là một sinh viên Phật tử nhiệt thành, chăm chỉ tu học Phật pháp và lễ hồng danh bảo sám với nghi thức 108 lạy.

Trong phòng khách với chiếc bàn ghế gỗ, nam thanh nữ tú lúc nào cũng vui cười nói rôm rả, nên các vị sư và các vị Phật tử lớn tuổi quả mắng tôi rất nhiều, nhưng tôi không hề buồn giận gì cả.



Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa cho bài viết.

Thật ra, vui mừng vì chúng tôi chỉ là nhóm sinh viên học sinh nam nữ Phật tử. Và chúng tôi đã có rất nhiều cuộc thảo luận khó khăn trong mỗi bộ phận. Khoảng thời gian của tập đầu tiên, chúng tôi ngồi xung quanh và làm những cánh sen, chúng tôi đã nghe rất nhiều câu chuyện từ các nhà sư và các vị Phật tử lớn tuổi về những cách thực hành thiền định và những khóa lễ thật thú vị. Như các nhà sư, chúng tôi bận rộn cả về thể chất và tinh thần, đầu tiên với hội sinh viên Phật tử chúng tôi làm lồng đèn cho cuộc diễu hành đường phố, chúng tôi đã dành cả tháng trời để chuẩn bị cho [Đại lễ Phật Đản](#).

Điểm nổi bật nhất và long trọng nhất đó là ngày mồng 8 tháng 4 Âm lịch Quốc lễ Phật đản thường niên. Vào thời điểm đó, nó là một ngày lễ hội thường niên chứ không phải là khái niệm về một chiếc lồng đèn kéo dài cả năm trong các chốn thiền môn Phật điện. Việc treo một chiếc lồng đèn Liên hoa đăng trong sân, treo lồng đèn và gắn những tấm thiệp chúc mừng có tên họ của cả gia đình của bách tính trăm họ trong đó có hội sinh viên Phật tử chúng tôi.

Tôi có những ký ức sống động về một vị Bồ tát với một cành hoa gắn liền với lễ kỷ niệm, coi đây như gia đình mình giống như một vị Khải Toàn Tướng quân, thấp hương cắm đầy trong bát hương, cúi đầu và cúng dường trước điện Phật. Vào ban đêm, mỗi chiếc lồng đèn phải thắp một ngọn nến. Đôi khi, sáp nến nhỏ xuống quần áo và nến rót đầy xuống sân chùa. Từ sáng đến tối, Phật giáo đồ đến đông nghịt. Tôi vẫn còn một ký ức rõ ràng. Khi nhìn thấy ngọn Liên hoa đăng, tôi cảm thấy có điều gì đó đang xảy ra sâu thẳm trong trái tim mình, chợt nhớ đến

diễn tích bà lão mù thấp đèn cúng Phật, nhớ đến hạnh nguyện của Bồ tát, tôi liền lễ sám hồng danh chư Phật 108 lạy.

Đây có phải là một điều ước chứa đựng một cuộc sống khó khăn hay một hy vọng cho tương lai, dấu vết của nhiều góc độ cuộc sống khác nhau, có thể được tìm thấy tên tuổi của các thành viên của các gia đình bách tính thiên hạ được ghi dày đặc trên thiếp treo cùng các chiếc lồng đèn.

Nhờ vậy, cảm xúc lý trí của tôi trở nên nghiêm túc hơn với đạo Phật, tôi bắt đầu có niềm tin. Tôi phát tâm, để dành tiền túi của mình và cúng dường trước điện Phật. Tất nhiên, đây là một ngôi chùa lam tự viện Phật giáo nhỏ, nhưng cũng như các bà Phật tử già, tôi có rất nhiều ước nguyện. Ngay cả như những vị xuất gia làm [tu sĩ Phật giáo](#) cũng bắt đầu trông rất tuyệt vời. Tôi cũng thường đọc tụng bài Bát Nhã Tâm Kinh. Triết lý “Tính không” trong triết học Phật giáo đã thấm sâu vào tâm thức của tôi, từ lâu tôi đã nuôi dưỡng ý tưởng đời sống xuất gia tu hành.

Ra về với bao kỷ niệm, lại nhớ biết bao tình đời ý đạo, tấm lòng thành của các vị Phật tử lớn tuổi nên không ngại công đoạn rườm rà khi làm lồng đèn hoa sen, dán giấy trong, gắn cánh hoa. Chẳng phải đây là ánh sáng phúc báu không vụt tắt như chiếc lồng đèn trong đêm đen đối với tôi, người đã tập trung và cống hiến hết mình cho ngày mùng 8 tháng 4 Âm lịch Quốc lễ Phật đản thường niên mà tôi đã chuẩn bị cả tháng cho những ngày đó sao?

Đã đến ngày Phật Đản rồi. Tất cả chúng ta hãy cúng dường những chiếc Liên hoa đăng, tỏa ánh quang minh trí tuệ, xua tan bóng đêm tà kiến, để ngọn đèn thiên trí tuệ soi sáng muôn đời cho hậu thế; cầu nguyện cho quốc thái dân an, thế giới hòa bình, chúng sinh an lạc.

Tác giả: **Jinwon ()**

Viết dịch: **Thích Vân Phong**

Nguồn: